

žavnemu poslanstvu. Težavno in z velikimi žrtvami sklenjeno je pač delovanje državnega poslanca, ki mora doma zapustiti opravila svoja in na Dunaji bivati več del leta; ako pa poslanec, ki se je udal želji narodne večine zborove in je šel v dunajski državni zbor krvavo pot potit, v zahvalo temu hudobnih napadov brez konca in kraja ima strpeti, čuda ni, da vrže to butaro od sebe.

Zahvalnici županije senožeške in vremske.

Zahvalnica deželnemu odboru kranjskemu poslana se glasi tako-le:

„Veslavni deželni odbor! Visocega spoštovanja polna občinska zastopništva iz senožeške in vremske doline se ene svojih najiminenitnejših dolžnosti rešijo, ker jim je častna naloga, da veslavnemu deželnemu odboru, koji se je s porazumljenjem veslavnega deželnega zbora našega z vso očetovsko skrbjo vselej in povsod krepko za to potezal, da so se v Senožečah zopet starodavne c. kr. oblastnije ustanovile, v imenu vseh svojih poštenih občanov srčna čutila nepozabljive hvaležnosti izrazijo, ter se počasté z uljudnostjo imenovati od veslavnega deželnega odbora popolne ponižnosti in iskrene udanosti polna občinska zastopništva“.

Senožeče dne 12. septembra 1869.

(Sledijo podpisi 5 županov in 68 svetovalcev in odbornikov senožeškega okraja.)

Zahvalnica dr. Lovro Tomanu poslana se glasi tako-le:

„Preblagorodni in visokočastiti gospod! Vedši, da Vašej preblagorodnosti blagor slovenskega ljudstva vže iz njezne mladosti Vaše vselej i povsodi na srcu leži, nismo napak zadeli, ko smo se do Vaše preblagorodnosti obrnili, da ste Vaš visokočislani glas za nas zapuščene v deželnem in državnem zboru, tudi na viših merodajnih krogih večkrat povzdignili, kajti trudljivost Vaše preblagorodnosti je imela popolni vspeh, ko je naša pravična tirjatva uslišana, da se nam naše starodavne c. kr. oblastnije zopet v Senožeče povrnejo. Za posebno čast in najiminenitnejši dolžnost si toraj prištevamo to, da je nam častna naloga, Vašej preblagorodnosti nedolžno darilo hvaležnih čutil iz tisoč in tisoč src našega pravodušnega občanstva naznanjati, ter se Vašej preblagorodnosti popolno in vselej udana občinska zastopništva imenovati“.

Senožeče dne 12. septembra 1869.

(Sledijo podpisi 5 županov in 68 svetovalcev in odbornikov senožeškega okraja.)

Dopisi.

Iz Dunaja 17. sept. — Zadnjič omenjeni dopisnik v „Slov. Nar.“ spominjal se je bil vnovič slovenskih učiteljev našega kurza. Je pa ta gospod mož prečudne logike. Repenči se o „senzaciji“, ki jo je bil njegov sestavek med nami naredil! Tedaj eden bi smel obrekovati in krivo mlatiti po tovarših svojih, a vsi drugi pa naj molčijo, ter naj na pr. po načinu turških suznjev roke na prsih prekrižaje vklonejo glave svoje in rekó: „ti si govoril, alah! „Al tako ne gre. — Tudi sv. pismo ima preučeni pisar v mazincu. „Ali sem jez?“ nam v zviti bistrumnosti pripoveduje. Le čuda, da ni posegel še dalje ter nam ni citiral tudi réka: „Brate! ako te udari kdo na eno lice, pomoli mu tudi še drugo“. Al mi rečemo temu nasproti, da stoji tudi zapisano: „Zakaj me biješ?“ Krivičnega obrekovanja se vsak poštenjak braniti sme in tudi mora, in to tem več, ker sta dva izmed slovenskih učencikov vsled one lažnjive korespondencije dobila pisma iz daljne domačije, češ: kaj neki vganjate na Dunaji, ker vas že po časnikih podajajo? —

Kdor hoče za javnost pisariti, naj pisari, nihče mu tega ne brani, al piše naj resnico; laž tudi takih ni pristojna, ki mislijo, da so se učenosti z „veliko žlico“ najužinali. Rekli bi lahko še dve ali tri prav gorke resnice, vedejši, da gotovo pridete „na pravo adresó“; al škoda je tinte in papirja, toraj naj bo tudi besedovanja konec. — Z Bogom! J. Levičnik.

Iz Koroškega 17. sept. † — Volitve v šolsko svetovalstvo so končane. Pri nas na Koroškem so volili učitelji vsakega okraja 3 zastopnike iz svoje srede. V Velikovcu se je to zgodilo na dan 4. učiteljskega zbora. V predvolitvi so vsi učitelji enoglasno volili glavnega učitelja in predstojnika učiteljskega društva g. J. Zimo v šolsko svetovalstvo; al drugi dan je bilo to drugače, ko je namreč okrajni glavar razjasnil, da more vsak izvoljenec postavno starost (24 let) imeti, imenovani učitelj pa še te nima. Glasi so se potem nekako raznesli. Brž po volitvi je bil zbor. Govorilo se je posebno o harmoniji med šolo in starišim, o geometričnem nauku v ljudski šoli in Fröbelnovih otročjih vrtih, in potem še o čutji za lepo ali estetiko. — Prihodnji zbor bo 27. oktobra v Pliberku. — Šolskih inšpektorjev je na Koroškem 14 in so učitelji skoro z vsemi zadovoljni. — Z letino smo še precej zadovoljni, le krompirja je nekaj črnega, večidel pa je lep. Sadja, posebno pa jabelk in češpelj je v nekterih krajih dostojno. Labodska dolina — raj koroški — je v tem najbogačejša. Največ se tam iz sadja napravlja mošt, ktere pijače skoro v nobeni hiši ne manjka. — Delitev premij govedom se je pri nas že začelo.

Iz Celovca 20. sept. — Česar smo se že dolgo bali, zgodilo se je. — Bogu bodi potoženo! Gosp. Antona Janežiča ni več med živimi, umrl je po dolgi bolezni 18. septembra v Celovcu v 41. letu svoje starosti. Ravnokar smo njegovo truplo izročili materi zemlji, a duh njegov se je dvignil v nebeške višave vživat pokoja, kterege na zemlji ni iskal, gledat sadú, kterege donaša njegova setev ter prejet povračila za mnog trud. Kakor da je slutil, da ga smrt pograbi v najboljših letih, delal je za narod svoj brez vsega hrupa neutrudljivo kakor marljiva čbelica do zadnjega zdihljeja, ter sejal dobro seme, čegar popolni sad dozori v prihodnosti. Tem vrsticam ni namen, popisati njegovo delovanje na slovstvenem polji slovenskem, a vendar ne moremo zamolčati, da prav on je bil največa podpora družbi sv. Mohora, da, gotovo preveč ne rečemo, njena duša. Zato pa tudi vsa Slovenija žaluje po njem, ker živo čuti veliko zgubo. Sveti mu večna luč!

Iz Gorice. (Razglas.) Slovenci! Že smo dokazali svetu, ki nas je hotel prezreti, da še živimo in da napredujemo. Al vse, kar smo do zdaj storili, ne zadostuje, da se vsestransko razvije naš narod. V ta namen je treba ne samo narodne zavednosti, ampak tudi prave svobode. Narod je pa svoboden, če je popolnoma svoj, da sme sam delati sebi v korist, in če vlada potrjuje in izpeljuje pravične želje in sklepe narodnih poslancev in ljudskih zborov.

Do 1848. leta smo Slovenci v velikih stiskah živeli in komaj smo ohranili svojo narodnost; razviti jo in se skazavati pa ni nam bilo mogoče zaradi prevelikih zadržkov, ktere so nam stavljale naše poprejšnje vlade in propadali smo grozno od dneva do dneva. Tako se je godilo tudi drugim Slavjanom, zakaj brez svobode ni napredka.

Pa še zdaj ne moremo mi Slovenci hvaliti svojega